

— Не е боленъ, дѣдо, здравъ е. Така спятъ голѣмцитѣ — отговори гавазинътъ.

— Ами че той голѣмецъ ли е? — пита дѣдо Петко и сърцето му трепери отъ радостъ, чаятъ се разлива отъ масата и попарва ржката на дѣдо, но той не усѣща.

— Голѣмецъ е, дѣдо, голѣмецъ е. Блазѣ ти, че имашъ такъвъ синъ.

— Голѣмецъ а? Хе, хе, хе! — сърдцето на дѣда Петка ще изхвъркне. Ами той не ви ли е говорилъ нѣщо за мене... а?...

— Не ни е говорилъ, дѣдо, той съ насъ много-много не приказва. Все съ консулитѣ има работа.

— Тъй а? Съ консулитѣ ли? Хе, хе, хе!... Ами съ пашата приказва ли? — пита старецътъ като се наслаждава прѣдварително отъ отговора.

— Кой ти гледа пашитѣ, той съ везирия приказва.

— Съ везирия!... Па има си хасъ да речешъ, че и съ Султана приказва? — пуца прѣдпазливо блажениятъ старецъ.

— Разбира се, че и съ Султана.

— И съ Султ... — сълзитѣ задавиха стареца; не може той да понесе толкова щастие и рукна не-удържимъ потокъ отъ радостни, блажени сълзи...

Звънецътъ възвѣсти пробуждането на голѣмца. Слѣдъ половина часъ, когато слугата му внесе чай, гавазинътъ, послѣдванъ отъ дѣда Петка, почна да възлиза по стълбитѣ, като кроеше въ главата си планъ, какъ да устрои срѣщата, за да излѣзе по-голѣма изненада. . . и рѣши да почука на вратата и да въведе бащата безъ прѣдварително извѣстие. И наистина, почука, отвори вратата и бутна дѣда Петка въ стаята. . .